

บทอ่านจากหนังสือปรีชาญาณ

ปชญ 2:12,17-20

เราจะต้องทำร้ายผู้ชอบธรรม เพราะเขาทำให้เรารำคาญใจ เขาต่อต้านกิจการของเรา เขาตำหนิเราว่าฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ กล่าวหาว่าเราไม่ปฏิบัติตามการอบรมที่ได้รับ

เราจึงดูเถิดว่าคำพูดของเขาจะจริงหรือไม่ เราจึงพิสูจน์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่เขาในวาระสุดท้าย ถ้าผู้ชอบธรรมเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงปกป้องเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นเงื้อมมือของศัตรู เราจึงสาปแช่งและทรมาณลงใจเขา ให้รู้ว่าเขาอ่อนโยนเพียงใด และจงทดสอบว่าเขาอดทนเพียงใด เราจึงตัดสินลงโทษให้เขาตายอย่างอัปยศ ถ้าเป็นจริงอย่างที่เขาคิดว่า พระเจ้าจะทรงคอยดูแลเขา

เพลงสดุดี

สดด 54:1-2,3,4 และ 6

- ก) ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นเดชพระนามของพระองค์
โปรดให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้าเดชพระนามของพระองค์
ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
โปรดทรงเงี่ยพระกรรณฟังคำวอนขอของข้าพเจ้า
- ข) คนหยิ่งยโสเข้ามาโจมตีข้าพเจ้า
คนพาลมุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้า
เขาไม่คำนึงถึงพระเจ้าเลย
- ค) แต่พระเจ้าทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงค้ำจุนชีวิตของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ด้วยความยินดี
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามของพระองค์
เพราะทรงพระทัยดี

บทอ่านจากจดหมายนักบุญยากอบ

ยค 3:16-4:3

พี่น้องที่รักยิ่ง ที่ใดมีความอิจฉาริษยาและความทะเยอทะยาน ที่นั่นย่อมมีแต่ความวุ่นวายและความชั่วร้ายนานาชนิด ส่วนปรีชาญาณที่มาจากเบื้องบน ประการแรกเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ แล้วจึงก่อให้เกิดสันติ เห็นอกเห็นใจ อ่อนน้อม เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา บังเกิดผลอันดีงาม ไม่ลำเอียง ไม่เสแสร้ง ผู้ที่สร้างสันติย่อมเป็นผู้หวานในสันติ และจะเก็บเกี่ยวผลเป็นความชอบธรรม

การต่อสู้และการทะเลาะวิวาทต่าง ๆ ระหว่างท่านทั้งหลายนั้นมาจากที่ใด? มิใช่มาจากกิเลสตัณหาซึ่งต่อสู้ภายในร่างกายของท่านดอกหรือ? ท่านกระหายอยากได้ แต่ไม่มี จึงฆ่ากัน ท่านอิจฉาอยากได้ แต่ไม่สมหวัง ท่านจึงทะเลาะวิวาทและต่อสู้กัน ท่านไม่มีเพราะไม่ได้วอนขอ ท่านวอนขอ แต่ไม่ได้รับ เพราะท่านวอนขอไม่ถูกต้อง เพื่อนำไปปรนเปรอกิเลสตัณหาของท่าน

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญมาระโก มก 9:30-37

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากที่นั่นพร้อมกับบรรดาศิษย์ผ่านแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ใครรู้ ทรงสั่งสอนบรรดาศิษย์ และตรัสว่า ‘บุตรแห่งมนุษย์จะถูกมอบในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย เขาจะประหารชีวิตพระองค์ แต่เมื่อถูกประหารแล้ว ในวันที่สามพระองค์จะกลับคืนชีพ’ บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจานี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถามพระองค์

พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อเสด็จเข้าไปในบ้านพระองค์ทรงถามเขาว่า ‘ท่านถกเถียงกันด้วยเรื่องอะไรขณะที่เดินทาง?’ เขาก็นิ่ง เพราะระหว่างทางเขาได้ถกเถียงกันว่า ผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ากัน พระองค์จึงประทับนั่ง แล้วทรงเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนเข้ามา ตรัสว่า ‘ถ้าใครอยากเป็นคนที่ยิ่ง ก็ให้ผู้นั้นทำตนเป็นคนสุดท้าย และเป็นผู้ใช้ของทุกคน’ ครั้นแล้วพระองค์ทรงจูเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกเขา ทรงโอบเด็กนั้นไว้ ตรัสว่า ‘ใครที่ต้อนรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้ในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา และใครที่ต้อนรับเรา ก็มีไช่ต้อนรับเพียงเราเท่านั้น แต่ต้อนรับผู้ที่ทรงส่งเรามาด้วย’

คนส่วนใหญ่ไม่ได้ประสบความสำเร็จมาเพื่อจะยกลำบาก เพื่อจะเป็นคนรับใช้ พระเยซูเจ้าหักดิบสำหรับผู้นำและผู้มีอำนาจด้วยคำว่า “ต้องรับใช้มากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำ”

ถ้อยคำแข็งกระด้างเหล่านั้นใครจะรับได้ ตลอดระยะเวลาของการตามติดพระเยซู ไม่ใช่ว่าได้คิดอะไร สานุศิษย์ล้วนคิดอะไรมากมายร้อยแปดในใจ แต่ยัง ยังไม่มีเรื่องใดตรงกับที่พระองค์ปรารถนาจะสร้างจิตตารมณ์ในแบบคริสตชนให้กับพวกเขา

“รัก” จึงต้องตามมาด้วยคำว่า “รับใช้” ไม่รักก็ไม่รับใช้ ไม่รับใช้ จะรักได้แค่นั้น

วันที่ 23 กันยายน 2555

มก 9.30-37

พระวรสารตอนในวันนี้บอกร่องรอยของสารที่
ต้องการสื่อ. พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า ความรอดหรือการ
เข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้าคือของขวัญให้เปล่า. ไม่
เป็นความดีถ้าแต่ละคนใช้ความพยายามของตัวเอง.
พระองค์ทรงใช้เวลามากสำหรับคำสอนนี้เพื่อให้ซาบซึ้ง
กับสิ่งใหม่ ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่เข้าใจกันและเชื่อใน
สมัยของพระเยซูเจ้า

ลัทธิยิวสอนว่าการเข้าสู่พระอาณาจักรของพระ
เจ้าคือผลของการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ เป็นผลของ
ความพยายามและการต่อสู้ของมนุษย์. เพื่อเข้าใจเรื่องนี้
เราเข้าใจเหตุผลของเรื่องอุปมาเกี่ยวกับฟาริสีกับคนเก็บ
ภาษี, คนเก็บภาษีรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง. เมื่อเขาอยู่ในพระ
วิหาร เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่เหมือนกับมนุษย์คนอื่น
ข้าพเจ้าจำศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองวัน และถวายหนึ่ง
ในสิบของรายได้ทั้งหมดของข้าพเจ้า ” เขามีสิทธิที่จะ
รู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเองเพราะเขากำลังทำทุกสิ่งตามธรรม
บัญญัติ. เขาเชื่อว่าเขาเป็นอาสาสมัครที่เข้าพระอาณาจักร
แห่งพระเจ้าได้แน่นอน. อย่างไรก็ตาม คนเก็บภาษีไม่กล้า

ยกลายตาสู่สวรรค์. เขาเพียงแค่ซ่อน-อกและพูดว่า
“โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด ” พระ
เยซูเจ้าตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่าคนเก็บภาษี
กลับไปบ้าน ได้รับความชอบธรรม”

นี่คือสิ่งใหม่ที่พระเยซูเจ้าทรงสอน ความจริงแล้ว
นี่คือแก่นของข่าวดีคือ ความรอดนั้น ทางเข้าสู่พระ
อาณาจักรสวรรค์หรือความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นสิ่งที่
พระเจ้าประทานแบบให้เปล่า ไม่อาจบรรลุด้วยความ
พยายามของมนุษย์และไม่เกี่ยวกับความดีประสามนุษย์.
พระวรสารวันนี้ขัดแย้งกับการโต้เถียงของ
บรรดาศิษย์เกี่ยวกับคนเป็นใหญ่ในพระอาณาจักรของพระ
เจ้าและภาพของเด็กน้อย. ตามธรรมเนียมยิว ผู้ที่ไม่รู้จัก
ธรรมเนียมบัญญัติ จะไม่สามารถรับพระอาณาจักรสวรรค์ได้.
ถ้าพวกเขาไม่รู้จักธรรมเนียมบัญญัติ พวกเขาก็ไม่สามารถ
ได้รับสิ่งที่ต้องการ. ดังนั้น พวกเขาไม่สามารถเข้าพระ
อาณาจักรของพระเจ้า. อย่างไรก็ตาม พระเยซูเจ้าตรัสว่า
พระอาณาจักรสวรรค์เป็นของเด็กเล็ก. การสัญญาเกี่ยวกับ
พระอาณาจักรต่อเด็กๆนั้น พระองค์ทำท่ายำสอนของ
นักเทววิทยาร่วมสมัยเกี่ยวกับความดีและรางวัล. เรื่อง

ความรอนั้น พระเจ้าประทานพระอาณาจักรสวรรค์เป็น
ของขวัญ แล้วมีการถามว่าใครเป็นใหญ่ที่สุดในสวรรค์
พระเยซูเจ้าตรัสถามคนที่ต้องการติดตาม
พระองค์เพื่อให้ภัยคนที่มีความผิดๆ เช่น สถานะทาง
สังคม, อำนาจและความมั่งคั่ง, ความนิยมเหล่านี้เป็น
อุปสรรคในการเข้าพระอาณาจักรของพระเจ้า. พวกเขา
แสวงหาเกียรติภูมิและสถานะทางสังคม. พระอาณาจักร
สวรรค์ต้องการให้เราเป็นคนสุภาพ กำจัดความสำคัญ
ตัวเองที่วัดจากมาตรฐานทางโลก. เราควรหากระแสเรียก
แท้ในการรับใช้อย่างเชื่อฟังต่อพระเจ้า พระเจ้าผู้ประทับ
ในเพื่อนมนุษย์. ในการกระทำเช่นนี้ เรากลายเป็นหนึ่งกับ
พระเยซูเจ้า เราจึงเป็นศิษย์แท้ของพระองค์